

Бєбі Джейн

Автор:

Софі Оксанен

Бєбі Джейн

Софі Оксанен

Карта світу

Софі Оксанен (нар. 1977 року) – відома фінська письменниця і драматургиня, феміністка. Нагороджена багатьма літературними преміями, у т. ч. Літературною премією Шведської академії (2013).

Головна героїня роману «Бєбі Джейн» приїжджає у столицю, повна амбіцій підкорити це місто. Випадково зустрічає дівчину, яка втягує її в дивні і нездорові стосунки, переносючи свої психічні проблеми на кохану. Події розгортаються стрімко, як у психологічному трилері...

Софі Оксанен

Бєбі Джейн

Один

Справжнє кохання.

Ти єдиний, про кого я мрію.

Твоє серце пасує мені, наче рукавичка.

І я буду по-справжньому сумувати, крихітко.

Я тебе кохаю.

Не буде більше суму, я поцілую його на прощання.

Сонце виривається прямо з неба.

Я обшукала увесь світ за кимось таким, як ти.

(Madonna True Blue)

Пікі була, поза усілякими сумнівами, найкрутішою лесбійкою у місті. У ті часи я була молодим дівчиськом, яке щойно приїхало до Гельсінкі та ще не мала жодного досвіду з жінками. Пікі була старшою за мене на десять років і вже встигла пізнати столичний світ гомосексуалізму. Вона відвідала коженісінький гей-бар, що коли-небудь був відчинений, та іноді розливала на барні стійки або ж вміст своєї чарки або ж власну блювоту, а іноді навіть заляпувала кров'ю зі свого розбитого зухвалого носика. Вона любила брати участь у гей-парадах, розважатися вечорами у відомому гей-клубі «Гамбріні», а її обличчя потрапило на обкладинку журналу «Сета» для сексуальних меншин. Вона знала всіх, а всі знали її. До нашої зустрічі вона переспала із понад пів сотнею жінок, крала машини та продавала наркотики. Її шкіру прикрашали татуювання та пірсинг, а ще вона слухала панк-рок гурти Musta Paraati та Lords of the New Church. Вона носила берці з червоною шнурівкою і курила сигарети Camel. Вона була вдягнена у чоловічу сорочку з червоними підтяжками та короткі штанці. На шиї висіла краватка. Її волосся було таке коротке, що класно лоскотало між стегнами, коли вона... Вона була саме те, що я так довго шукала. Саме така. Із чорними, наче смола, очима. Вона піднімала мене так легко, наче пушинку, та обіймала так міцно, що я тонула в ній все глибше й глибше. Коли ми спали разом, вона любила вдихати мій аромат. Саме тому я завжди забирала волосся, щоб ніщо не заважало їй насолоджуватися запахом моєї шкіри. Окрім того, їй подобалося класти свою руку на мій живіт так, що один палець опинявся у моєму пупку. Тільки тоді вона засинала. Навіть якщо на ній досі були штанці та сорочка. Головне, щоб її носик був біля моєї шиї. Ось так вона могла мене тримати у своїх міцних обіймах до самого ранку. Незважаючи на те, що в кімнаті Пікі незалежно від пори року завжди було відчинене вікно, я ніколи не застуджувалася. Так міцно, оберігаючи, вона мене обіймала. Так міцно й тепло, що я майже танула, хоча назовні завивала хурделиця.

Пікі вже було шістнадцять років, коли вона почала зустрічатися з дівчатами. У її маленькому селі на півночі Фінляндії Пікі мала дівчину, яка була на три роки старшою за неї. І у них був секс у маленькій панк-роковій кімнаті Пікі, серед різноманітних плакатів, платівок та спреїв для волосся. А ще в лісі, парку, школі, ідальні та інших найнеочікуваніших місцях. Ранком подруга відвозила Пікі до школи, а увечері зустрічала її. Щоразу Пікі застрибувала в крутий чорний несамопитий, наче рок-н-рол, автомобіль її дівчини, і вони їхали геть назустріч новим тілесним втіхам. Мені здається, це було неймовірно круто. Та й узагалі, усе, що робила Пікі, було круто! Вона круто змішувала напої та круто насвистувала. Вона влаштовувала круті побачення та допомагала одягти куртку, що також було неймовірно круто. Вона викликала таксі та завжди знаходила вільні місця. Вона вправно робила все, щоб її дівчина зручно почувалася. У гей-барах вона проводила мене повз чергу та знайомила з усіма. На лесбійських вечірках ми повільно танцювали, а вона дихала мені в шию. Це було ідеально.

Мобільний телефон Пікі безперестанку дзвонив.

А в ресторані за її столиком завжди сиділа юрба друзів.

– Що нового, лесбі?

– Нічого особливого.

Мені здалося, що ця жінка є давньою знайомою, однак, хто її знає, Пікі завжди щастило на нові знайомства. Пікі була цілком здатна підчепити дівчину, яка щойно приїхала до столиці з далекої Півночі, та відвести її на гей-вечірку. Або ж познайомитись із друзями якоїсь лесбійської пари, які щойно приїхали з Іматри. Зовсім скоро дівчина з Півночі перейняла стиль Пікі та купляла такі самі штанці та військові черевики в тій самій крамниці. Вона коротко стригла волосся та почала розмовляти в тій самій манері, що і Пікі: повторювала її жарти та вживала прізвиська, які Пікі дала іншим людям. Вона навіть подумувала зробити пірсинг. Для початку в носі. Хоча Пікі мала крутий пірсинг на язиці, але все ж краще розпочати з носу. А язик – іншим разом. Хоча Пікі й переконувала, що проколювати язик зовсім не боляче, однак язик це... язик – це важливе знаряддя дівчини, якій подобаються інші дівчата. На що Пікі усміхалася своєю фірмовою усмішкою. Коли я бачила ту дівчину наступного разу, вона, звичайно, уже мала проколотий язик і гордо вихвалялася Пікі. А Пікі сміялася так, як часто це робила. Своім сміхом вона ніби казала: «Так, я знаю як саме тебе треба задовільнити.» І в того, хто почув б цей сміх, не виникло б жодного сумніву в цьому.

Щойно ви почули, як говорить співак, то відразу ж розчаруетесь, тому що його голос втратив усю свою чарівність і став зовсім звичайним. Але краса Пікіного голосу не залежала від того, як саме вона його використовувала. Якщо Пікі хотіла, вона могла зачепити своїм голосом будь-кого: жінку чи чоловіка, собаку чи кішку. Своім голосом вона була здатна вгамувати буревій і заколисати немовля. Її голос заспокоював, а тривога вщухала, надаючи змогу грудям дихати вільно. Своім голосом вона була здатна обеззброїти будь-якого неприятеля. Її голос осліплював і зачаровував, навіть коли використовувався для найбруднішої лайки.

Голос Пікі тягнувся, вивертався, крутився, міг раптом стати зовсім чужим, а потім знову повертав свою ніжність. Усі слова, якими зазвичай описували божественні голоси, тут були даремні, оскільки її голос не був ні на що подібний, ані на голос певної людини або співака, ані на будь-кого з радіо чи телебачення. Він не був «оксамитовим» або «темним», або «хрипким», хоча він дійсно був солодким, ніби шкіра грудей, дотик шовку навколо шиї або тепла рука під сорочкою. Її голос – ніби ковток гарячого чорного шоколаду та смак мигдалю. Так, він був хрипким, але ця хрипкість була наче ліс, який може бути одночасно хрипким і чистим, коли дерева загорнуті у темряву, а небо освітлює все навколо. Слухати її голос було ніби опустити голову на подушку з пелюсток троянд та лілій. Її голос звучав як аромат кардамону. Та кориці. Чорний дрізд, чий голос був створений з кориці та кардамону.

Пікі завжди вміла дотепно пожартувати. У ті миті вона говорила голосом жалобного блазня, за допомогою чого Пікі могла приховати те, що іншим було не варто бачити. За своїм голосом вона почувалась у безпеці. Це був її камуфляж, який змінювався відповідно до ситуації, так що ніхто і не міг й подумати, що така дивовижна й неймовірна людина як Пікі може колись потрапити в халепу. Пікі була така дотепна, така швидка. Ви не встигнете помітити, як вона вже намалює словесний образ будь-якої людини, яку вона щойно зустріла, блискучу карикатуру лише з декількох слів, яка змусить вибухнути сміхом цілу компанію, а мішень для насмішок – зникнути та відійти на задній план. І Пікі була настільки гостра на язик, що в жертви навіть не було часу, щоб захистити себе.

Звичайно, мені теж трішки перепало. Оскільки я мала надто велику стопу, Пікі обізвала мене Бігфутот. Мої черевики стали називатися лижами, а шкарпетки – лижними чохлами. Щодня я отримувала нове прізвисько.

Оскільки я мала великі губи, то отримала прізвисько Вареник.

«Обережно, а то вони застрягнуть у дверях!»

А через великий ніс вона постійно називала мене Хеллоуїн.

Коли я прохала її припинити, Пікі просто відповідала: «Та годі, тобі ж подобається!»

Колючі жарти Пікі настільки вводили в оману, що лише через деякий час я навчилася розпізнавати, коли саме вона говорила серйозно. І коли вона була справді налякана. І коли в неї був приступ паніки.

НАШІ ПЕРШІ МІСЯЦІ РАЗОМ були спекотні та літні. Жодна з нас не любила надмірного тепла, саме тому вдень ми залишалися всередині в прохолоді, а вночі гаяли час у барах. Крім того, спека нам не зовсім підходила. Через наші ліки ми пітніли так, що ми неодмінно привернули б надто багато уваги, якби вийшли вдень назовні. Усі навколо би подумали, що ми маємо похмілля або ж під впливом наркотичних речовин. Пітливість – це одна з речей, на яку зовсім незнайомі люди вважають за потрібне зробити зауваження. Так, ніби я не знала, що спітніла. Так, ніби вона теж цього не помітила. Для мене це літо було неможливим. Було неможливо тримати зв'язок із зовнішнім світом, тому я і не намагалася, окрім наших нічних походів до ресторанів та барів. Того літа ми прожили одне життя на двох в одному ритмі. Вночі ми брали таксі до ресторану-тераси у Кайсан'емі, який працював уночі і тому був ідеальним для нашого незвичного стану. Поки таксі кружляло по вузьких провулках району Каллію, ми обіймалися на задньому сидінні, а Пікі спокусливим шепотом розповідала мені у вухо те, що вона збирається зробити зі мною, коли ми повернемося додому.

Наше перше побачення завершилося на лесбійській вечірці у Кайсан'емі, де я ніколи не була раніше. Я була така схвильована напередодні побачення з Пікі, що вже ледве трималася на ногах, коли приїхала до неї. А потім ми поїхали на мою першу вечірку в Кайсан'емі! Я голосно засміялася, коли вона поцілувала мене біля дверей, і мій сміх кружляв навколо весняного шуму мого сп'яніння, змішуючись з іншими звуками, солодким язичком Пікі, котячим шкряботінням та зі звуком дверей таксі, коли вона відчинила їх для мене пізніше, коли ми вже рушали до Кайсан'емі. Я пам'ятаю, як її голос змусив мене затрептіти, хоча вона

лише спитала у водія дозволу пити пиво в салоні машини, обіцяючи не пролити ні краплини. Вона завжди так робила. Лапін Культа, завжди Лапін Культа. Холодильник Пікі завжди був забитий баночками цього пива. Вперше я побачила це в ніч, коли ми познайомилися: уся нижня полицка була заставлена пивом, а на верхній полиці був лише пакет з маслом зі встромленим у нього ножом та шматочок сиру. На дверях холодильнику була пляшка Пепсі та декілька літрів молока. Однак наступного разу, коли я прийшла на те перше побачення, яке так мене перелякало, її холодильник був набитий усілякою всячиною. Це все було для мене: сік, йогурт, сир, хліб, помідори, ковбаса, фрукти. Саме з цих продуктів Пікі й приготувала мені сніданок. Вона злизувала крихти хлібу з моїх пальців та казала, що на мені досі залишився запах парку Кайсан'емі та літньої трави, на якій ми лежали після четвертої години, коли ми вже були не силах стояти у черзі на таксі. Ми палко цілувалися на галявині, коли моє тіло вже почало жадати, щоб Пікі занурила в мене свої пальці, досягла мого серця та ніжно обійняла його рукою. А коли її пальці будуть у мені, вона натисне на стегно зворотною частиною долоні, і це навіть заболить, змиваючи усі кольори, які існують у світі, окрім червоного. Так ніби всередині мене червона злива. Яким же було моє здивування, коли я виявила, що простирадла не були заплямлені в червоний колір. Вони були лише мокрі, немов хустка, просякнута сльозами, хоча Пікі й досягла своїми пальцями до самісінького мого серця. Усе моє тіло кривавило, а кров, здавалося, було видно навіть у сутінках, як і моє серце, яке проблискувало через мою шкіру та прагнуло повернутися до пальців Пікі після того, як вони мене залишили наодинці. Так, ніби воно мандрувало всім моїм тілом у спробі віднайти шлях назад до її пальців.

Ніхто раніше не тримав мене за руку так міцно, коли я кінчала. Так, що мої персні боляче врізались у шкіру. Пізніше Пікі розповіла, що наступного дня вона досі відчувала їх. Що вона прокинулася, відчуваючи мою руку та персні, які тиснули її долоню, навіть якщо того ранку ми і не прокинулися в одному ліжку.

Ніхто раніше не тримав мене за шию, коли я кінчала, та не притискав мою голову до своїх грудей. Пікі ж так робила, міцно та рішуче. Її пальці на моїй потилиці, пальці на моїй шиї, трішки вище вух. Ніхто раніше не обіймав мене так, щільно притискаючи до себе, ніби захищаючи від усього світу. Я почувалася так безпечно. Так неодмінно безпечно. Її ліва рука міцно тримала мене за шию, моя голова на її грудях, а її права рука у мене всередині.

Пікі була перша, кого я не подряпала в ліжку. Пікі була перша, чия шкіра та кров не залишилися під моїми нігтями. Пікі була перша, хто спокійно пішла зранку в

душ, не скрививши лице через роздерту спину та шию.

Звичайно, можна було очікувати зовсім протилежного. Що Пікі, навпаки, стала першою коханкою, яка залишилася б уся в подряпинах. Бо я ніколи раніше не отримувала таких оргазмів, таких безперервних та повторюваних, наче червоні хвилі.

Так, справді, Пікі не подобалось, коли її дряпали. Однак, незважаючи на її прохання, мені однаково шалено хотілося це зробити. Я казала, що не можу нічого вдіяти. І я дійсно не могла. Можна подумати, що я поведжусь більш свідомо з Пікі. Але я знала, що їй не подобається, коли її дряпають, і саме тому я це не робила. Однак, це не пояснення. Можливо, спочатку я ще могла бути десь свідомою, однак після десятого оргазму, я навряд чи могла стверджувати, що в мені залишились бодай якісь крихти свідомості.

ЗОВСІМ СКОРО МИ ПОЧАЛИ ОБГОВОРЮВАТИ наше спільне майбутнє і що ми будемо робити разом! Ми проводили години за слухавками, наповнюючи апарати солодкістю наших мрій. Спочатку я ховала наші щоденні любовні листи під подушку. Однак, коли їхня кількість зросла, я вже складала їх поруч з подушкою, а ночі були сповнені шепотом:

- Що ти бажаєш робити зі мною?
- Нумо пити молочний коктейль через дві соломинки!
- Ходімо до парку розваг Ліннанмякі?
- А пішли до зоопарку Кокреасаарі? Нам неодмінно потрібно туди піти!
- Погуляймо по першому снігу!
- А пішли до пляжу, до пірсу, до літа!
- А як щодо Лапландії?

На все, що вона пропонувала, я завжди відповідала «так!».

І я з нетерплячістю очікувала наш перший сніг, наш похід до зоопарку, наш спільний молочний коктейль та день у Ліннанмякі.

– Ні! Жодних американських гірок!

– Навіть, якщо я куплю тобі дві солодкі вати?

– Домовилися! Дві солодкі вати, але я заплющую очі руками та ховаю голову тобі під куртку.

– І тоді ти не будеш боятися? – спитала Пікі й засміялася.

– Буду, однак винагорода того коштує.

– Я могла б виграти для тебе плюшевого ведмедика.

– О так! Ну ж бо туди!

– Парк розваг зачинений уночі, люба.

– Еххх.

– А поцілунок тебе влаштує?

– Можливо.

– Іди-но сюди.

І я вірила, що все це справдиться. Я не мала жодних причин сумніватися. Ми не мріяли про таке, що могло здаватися неможливим. Це були невеличкі чудові речі, які потребували лише кохану людину та вдосталь кохання. А ми двоє наче потопали в ньому. Звичайно, усе це вимагало й бажання, але й цього ми мали вдосталь. У нас було все, щоб наші мрії справилися. Ми поїхали би до парку розваг Ліннанмякі, і Пікі виграла би для мене велику м'яку іграшку на одній із

цих забав, де треба стріляти або кидати. А потім я би пишалася цим увесь день. Ми пішли би на прогулянку по першому снігу й оглядалися б на сліди, які залишили за собою. Усе це ми би зробили разом. Усе це було б нашим.

Однак Пікі не подобалося сидіти у кав'ярнях, про що вона недбало мені заявила. Однак, можливо, вона так сказала, щоб я їй почала суперечити.

Те саме стосувалося шопінгу. Вона терпіти його не могла.

Однак мені було байдуже. Ці речі я могла робити без неї або з іншими друзями. У нас однаково була безліч інших спільних справ.

Я не була однією з цих дівчат, які ждали робити все лише зі своїм новим партнером.

Я не потребувала Пікі, щоб піти до кінотеатру.

Я могла цілком самостійно проїхатись трамваем.

Я не мала жодного бажання шукати нове хобі для мене та Пікі або змушувати її робити те, що подобається тільки мені.

Я не хотіла знайомити Пікі з моїми батьками, і мені подобалося самій ходити на каву з друзями.

Усе це мене цілком влаштовувало.

Тому що мені було обіцяно Ліннанмякі, цукрову вату і зоопарк, а ніхто раніше не обіцяв мені жодної з цих речей. Ніхто раніше не виказував таку любов до дрібниць. І що мені необхідно поділяти цю любов з ними. Ані Різдво, ані подорожі, ані весілля друзів, а молочні коктейлі та голуби у парку.

Окрім цього, мені також хотілося б займатись з Пікі й звичайними речами, про які вона ніби не говорила у негативному тоні, і які здавалися надто очевидними, щоб навіть про них зайвий раз питати. Я майже танула, коли Пікі казала про спільний молочний коктейль. Я була така схвильована, що мені навіть не спало на думку розповісти їй, що хотілося саме мені. Наприклад, щоби Пікі зустріла мене на

вокзалі. Або прийшла до порту, коли я прибула на поромі, обтяжена чемоданом і важкими ящиками безмитного алкоголю. Для мене ці речі сприймалися як належне. Що я не буду єдиною дівчиною біля терміналу, якій довелося самотійно поратися з усім її вантажем. Коли Пікі мене би побачила, вона миттю б обійняла мене руками, заплямованими кров'ю мого серця. Сповнена радощів та бажання, вона би вкусила мене в шию, і в цей момент я була б найщасливішою дівчиною у світі.

Але, мабуть, якби я зі самого початку розповіла Пікі про термінали та вокзали, а також наскільки важливими були для мене подібні дрібниці, вона ніколи б не розпочала зі мною стосунки. Вона ніколи б не зателефонувала мені після тієї першої ночі, і ми ніколи б не мали можливості закохатись одна в одну.

Пікі називала мене своїм новим життям, їй часто снилася сауна. У соннику я прочитала, що сон про сауну означає нове життя.

«Я так і знала!»

І вона зробила мені пропозицію руки й серця, подарувавши обручку своїй матері. Обручка сяяла такою ж бірюзою, що і небо з вікна Пікі. Ми почали чекати, коли закон про громадянський шлюб набуде чинності.

ПІКІ НЕ РОЗПОВІЛА МЕНІ ВІДРАЗУ, коли наша фінансова ситуація почала погіршуватися. Навіть коли ми планували повечеряти в ресторані, Пікі з легкістю переконувала мене залишитись удома з нею. Іноді посеред ночі телефонували друзі, занепокоєні, що ми десь пропали. Тоді ми запрошували їх до нас після того, як бари зачинялись, і тоді все було гаразд. Мене не зовсім хвилював той факт, що більшість часу ми залишались удома, однак це непокоїло Пікі. Вона хотіла кудись зі мною піти. Вона хотіла зустрітись зі своїми друзями. Вона хотіла вийти. І вона виказувала це в наказовому тоні. Після чергового дня, проведеного вдома, вона не могла більше вдавати, що це саме те, що їй хочеться.

– Ти ж так хочеш піти. Отож ми маємо піти.

– Ні.

– Чому ні?

Пікі мовчки відкрила ще одну пляшку пива, так і не відповівши.

– Якщо ти хочеш піти, нумо, пішли!

Пікі підняла голову.

– Немає грошей.

– Позич тоді швиденько.

– Я вже достатньо позичила.

– Ну тоді ми підемо, коли будуть гроші.

– Не буде більше грошей. Мені немає звідки їх дістати. Я винна всім моїм друзям, ти також не в стані дістати вдосталь. Ось такі справи.

– Ну тоді ми будемо заощаджувати.

– Я більше не можу заощаджувати.

Я не розуміла.

– Заощаджувати не означає зовсім не виходити, це означає бути більш помірними. Додому ми поїдемо нічним автобусом. Якщо нам захочеться продовження, ми просто залишимося до шостої чи сьомої, коли почнуть їздити перші поїзди чи трамваї. Або залишимося на ніч до ранку. Не хвилюйся, усім буде байдуже.

– У жодному разі.

– Чому ні?

Тому що Пікі бажала мати змогу їхати додому тоді, коли їй цього хотілося. А не очікувати або залишатися на ніч у чужому місці. Або намагатися втиснутися в один із тих переповнених нічних автобусів.

– Там ніколи немає місця, щоби присісти.

– Я можу стояти.

– Моя дівчина ніколи не буде стояти.

– Тоді ми можемо поїхати на вечірку або до бару звичайним денним транспортом.

– Але ж у цьому разі ми будемо вимушені вирушити надто рано.

– А якщо я прийду до тебе трішки раніше, наприклад, о десятій, тоді ми все встигнемо.

– Ні.

Пікі завжди замовляла таксі. І завжди залишала гарні чайові, хоча я не мала жодного уявлення звідки у неї гроші і на це.

У ресторані я могла б замовляти лише воду.

Однак Пікі сказала, що вона не буде сидіти у ресторані без гідного напою.

– Чудово. Тоді не сиди. Я буду сидіти, а ти пий.

– Нізащо.

Зі самого початку Пікі завжди за мене платила, оскільки мені зрідка вистачало грошей більше, ніж на декілька коктейлів. А тим паче, щоб оплатити всі її напої. А оскільки Пікі щоразу до власного напою брала ще один для мене, я вже звикла до такого швидкого та марнотратного темпу, але була готова відмовитися від цього, якщо на це не вистачало грошей. Однак Пікі не хотіла з цим миритися.

– Моя дівчина не сидітиме на вечірці без напою.

Ледве не всі стосунки розпочинаються з декількох місяців пестошів та відвідин барів. Я ще не встигла достатньо перейнятися життям лесбійки та відвідати всі гей-бари Гельсінкі. Те відчуття, коли ти перебуваєш у барі в ролі чиеїсь дівчини, було зовсім новим для мене. Мені ніколи не завдавало труднощів потрапити кудись і не встрявати у бійку. Я могла залишатися настільки жіночною, як мені цього хотілося, крім того, Пікі вже більше десяти років була відкритою лесбійкою, і їй вистачало достовірності, щоб ніхто й не посмів випхати мене з черги до гей-клубу «Геркулес». Ніхто у гардеробі гей-бару «Менс Стріт» не наважувався вкрати решту Пікі, а всі бармени звертали на мене увагу. Я почувалася цілком спокійно, поправляючи макіяж у жіночій вбиральні. Ніхто не перегородив би мені шлях на сходах, хоча я носила підбори.

Я була готова завжди продовжувати поділяти наше відкрите лесбійське життя не тільки тому, що це був єдиний спосіб гаяти вільний час, а тому, що наші побачення були єдиною причиною вийти з моєї квартири. І зовсім не тому, що це була єдина можливість показатися з моєю коханою на публіці.

Однак це було саме так для Пікі, що я, звичайно, тоді не розуміла.

Літо завершилось.

Пізніше стало зрозумілим, як саме Пікі могла дозволити собі всі ці чудові літні місяці: за рік до того вона торгувала наркотиками, а увесь минулий рік вона провела випиваючи лише вдома, а до бару – ні ногою. Однак тоді я ще цього не знала.

КОЛИ МИ ПОЗНАЙОМИЛИСЯ, у нас обох було діагностовано важку депресію. Ми приймали однакові медикаменти, однак симптоми відрізнялися. Терапія Пікі щойно завершилася, не тому, що вона більше її не потребувала, а тому, що добіг кінця курс терапії, наданий соціальною службою. Пікі так і не пішла на останню зустріч. Насправді, більшість хворих робила так само. Остання зустріч – це вже надто.

Щойно ми познайомилися, Пікі показала мені свою медичну картку. Я прочитала документи і мені здавалося, що я все зрозуміла. Звичайно, я все зрозуміла, оскільки більшість моїх друзів мали серйозні психологічні проблеми. Ми усі цікавилися психіатричною літературою, а ранок майже кожного розпочинався зі жмені пігулок. Ми краще за наших лікарів знали, як подбати про себе, оскільки мали вдосталь часу, щоб дослідити себе та розгребти безлад у голові. Лікарі рідко коли призначали щось, чого ми не знали. Великий реєстр лікарських засобів «Pharmaca Fennica» був нашою Біблією. Досвід показує, якщо ви самі не подбаєте про послуги медичного психологічного здоров'я, не будете задавати питань та вимагати більше та краще, ніхто за вас цього не зробить.

Саме тому я була переконана, що зрозуміла, про що йдеться. Крім того, я знала, що ми все дослідимо та виправимо.

Однак я не мала жодної гадки про справжню ситуацію Пікі. Насправді ніхто не мав. Пікі нікому не розповідала. Єдине, про що вона згадувала, – це назва хвороби. У рідкісні моменти, коли Пікі зустрічалася з друзями та знайомими, вона говорила про все, окрім цього. Іноді вона згадувала про різні антидепресанти та транквілізатори. Однак це тільки означало, що вона щось про них та знала.

У якийсь момент я зрозуміла, що депресія Пікі не була подібна на мою власну або будь-яку іншу депресію, яку я зустрічала серед моїх знайомих. Звичайно, я ж звикла до людей, які запивали депресію або доводили себе п'ятикою до депресії. Я знала, що не можна очікувати від людей, які перебувають в стані депресії, те саме, що і від інших людей. Для людей в депресії надзвичайно важко зустрітися з кимось, а вийти назовні взагалі може стати неможливим завданням. Вони навіть можуть начисто забути про місяці прожитого у депресії життя, хоча ззовні здаватимуться цілком звичайними людьми.

Основною ознакою моєї депресії було небажання зустрічатися з іншими людьми, оскільки тоді довелося б одягатися, приймати душ або вставати з ліжка, коли день ще не завершився. Однак я все ж іноді бачилася з людьми, ходила на побачення та в гості. Пікі ніколи б не зробила будь-що з цього. Моя депресія відображалася на горі листівок та газет, які скупчилися у коридорі, оскільки мені не хотілося їх відкривати або навіть викинути в сміття. Вона відображалася на зростаючій горі брудного посуду на кухні та зграї мушок, що дзижчала над ним. Однак моя депресія була лише... звичайнісінькою депресією.

Коли мій стан був визнаний не загостреним, кількість мух не змінилася, а пошта та газети не стали цікавішими, а я не стала більш соціальною, хоча й це було так просто. Однак я перестала вигадувати причини, щоб пропустити сеанс терапії або лекції. Відмовки бували найрізноманітніші: я не могла вирішити, що вдягнути: спідницю чи штани; закінчилося молоко, і тому я не могла випити ранкову каву; закінчилися ватні тампони, і тому я не мала можливості накласти макіяж так, як мені це подобалося. Здебільшого я не приходила, бо мені просто було ліньки встати з ліжка. Я перестала скасовувати сеанс в останню мить, коли вже стояла, одягнена в куртку, біля дверей, але ось біда, порвався шнурок на взутті й змусив мене заплакати та залишитися удома. Це було дійсно значною зміною для мене, хоча будь-кому іншому так не здавалося. Усі решта помітили б тільки зграю мух та покриті сірою плівкою вікна.

Цілком можливо, що симптоми моєї депресії насправді були частиною моєї особистості або моя особистість сама собою була депресивною. Врешті-решт, я навіть не усвідомлювала, аж поки не взнала від лікаря, що мій стан має конкретний діагноз: великий депресивний розлад.

Але депресія Пікі... Звичайно, кожна окрема депресія унікальна, але... Навіть ті, хто самі мають це захворювання, іноді не в стані зрозуміти ситуацію іншої людини, навіть якщо вони мають однаковий діагноз. Щось не сходилося. Щось було не так.

Квартира Пікі завжди була надзвичайно охайною. Усі поверхні та скло блищали від чистоти. Ніколи не було брудного посуду. Навіть шкарпетки у шафі були складені рівнесенькими рядами, а гелі для душу у ванній вишикувались у порядку від пустого до повного. Пікі регулярно змінювала повідомлення на автовідповідачі та складала усі пусті пляшки та банки на полиці у шафі.

Депресивні люди достатньо часто намагаються бодай щось зберігати у порядку, саме тому можуть з'являтися певні щоденні ритуали. Однак у певний момент усі так чи інакше гублять контроль. Але у випадку Пікі, її життя зовсім не змінювалося протягом десяти років, а тримати порядок, здається, не завдавало їй жодного клопоту чи незручностей. Вона вставала з ліжка, щойно прокидалася. Вона зовсім не звикла лежати протягом багатьох годин на дивані, переглядаючи документальні фільми про природу. Одна моя депресивна подруга любила саме такі фільми, оскільки інші телевізійні програми здавалися їй надто однаковими. Єдиним винятком були мультфільми.

Пікі завжди гарно пахнула, наче літній бриз свіжої білизни та Nivea. Її волосся завжди було досконало пофарбоване, а шия завжди поголена.

Коли я спала і її ліжку, то теж відчувала запах свіжовипраної білизни.

НАМ ТАК І НЕ ВДАЛОСЯ ні в кого позичити грошей. Крім того, ми вже достатньо були винні нашим друзям. А банк ніколи б не дав кредит двом безробітнім жінкам без будь-яких активів. Родичі Пікі лише щоразу повторювали те саме: «Іди працювати! Та почни заробляти гроші так само, як інші». Однак це зовсім нам не пасувало.

Ми мали щось придумати.

Що ж ми могли б зробити?

Пригадалася ідея, яка раніше здавалася нам лише невдалим жартом.

Що завжди можна продати? На що завжди є попит?

Секс та наркотики.

Однак Пікі не хотіла більше займатися розповсюдженням наркотиків.

Отже, залишився тільки секс.

«Цього разу я маю кращу ідею, аніж наш початковий план робити мінет за гроші».

І справді, новий план Пікі був значно кращий:

Її голос, мої ноги.

Її муркотіння, мій запах.

Її сміх, мої груди.

Жодних облич, жодних побачень вживу.

Жодної домашньої адреси, жодних справжніх імен.

Жодного вказівки про вік.

Навіть жодних знаків зодіаку.

Привіт, це Сюзі.

І це не мій голос, а голос моєї подружки.

І моя подружка навіть не гетеро.

Моя подружка навіть ніколи не спала з жодним чоловіком.

Однак вона має божественний голос. А я маю божественне тіло. Разом ми божественна Сюзанна Лоретка, чие ім'я ми запозичили з фільму Бунюеля, а трусики – із найближчого магазину одягу. Красунчику. 25-річна краля зробила фото в стрингах. Зателефонуй мені, якщо зацікавився.

Таким чином голос Пікі почав заробляти гроші. Таким чином ми прожили декілька років, аж поки наша сумнівна діяльність не почала надто вже виснажувати, незважаючи на те, що на перший погляд це все здавалося зовсім уже простим. Якби ми тільки мали альтернативу...

Усе починалось із невинної гри. Оскільки Пікі ще раніше лагідно називала мене Вареником, вона почала вигадувати історії про мене та мої губи, щоб тягнути час. У певний момент усі ці історії завжди завершувалися тим, що я опускалася на коліна та робила комусь мінет. Пікі не хвилювали чоловіки, однак очевидно, її збуджувала сама думка про те, що я комусь відсмоктую.

Спочатку я намагалася пояснити Пікі, що ніколи в житті нікому не робила мінет, однак вона, здається, не надто мені повірила. Тільки щоб задовільнити її, я перестала сперечатися і просто погодилася. Так ось що сталося. Саме так. Я робила мінет усім хлопцям у моєму рідному місті. Так, у гаражі, за найближчим магазином, у шкільній вбиральні, у гардеробі, позаду сміттєвих баків, у бібліотеці, а також у лісі, під мостом і на дитячому ігровому майданчику в місцевому парку.

Пікі попросила показати їй, як саме я це робила та виставила палець. Отже, я їй показала. І їй сподобалося, як це виглядало.

– Скільки? – хотіла знати Пікі.

– Я ніколи не рахувала, – відповіла я.

– Тоді ти маєш не аби-яку репутацію у своєму рідному містечку, – сказала Пікі.

– Мабуть, так і є, – відповіла я.

Вона зажадала, щоб я розповіла в деталях про кожний акт, однак я відмовилася. Через те, що я не захотіла розповідати, вона наказала мені показати ще раз, як саме я це робила, та дала мені фалоімітатор. Отже, я їй показала.

– Моя крихітка має неймовірний ротик. Ти безумовно була зіркою мінету! Ах ти моя розпусниця!

Вона пильно подивилася на мої губи.

– Послухай-но, ми могли гарно заробити на цьому.

Ми подивилися одна на одну, і наші думки почали рухатися в одному напрямку.

– Звичайно, тільки з презервативом. Нерозумно губити подібний талант. Слухай, чоловіки згодні платити великі гроші за першокласний мінет. А з таким ротиком, як в тебе, нам навіть не буде потреби надто це афішувати.

– Я не знаю як...

– Не бреш. Звичайно, я не збираюся примушувати тебе, але з такими грошима... Я беру відповідальність за всі зустрічі, дзвінки, повідомлення та рекламу. Біля тебе завжди буде хтось, щоб ти була в безпеці. Ти ніколи не підеш кудись одна. Усе буде чисто й просто. Декілька хвилин задля декількох сотень євро. Невже це не геніально?

– Ти перебільшуєш.

– Ані трохи!

– Ну добре, навіть якщо ти не перебільшуєш, я не вірю, що все так просто.

– Повір мені, я знаю, що сьогодні на це є великий попит. А як з моїм голосом, хіба ми не отримуємо клієнтів? На лініях сексу по телефону я завжди мала найбільше хвилин та найбільше постійних клієнтів.

У цьому я навіть не сумнівалася. Пікі вміла заворожити будь-кого, з ким говорила по-телефону.

– Однак мої губи та твій голос не в одній голові. А у двох.

– Саме так! Але кого це хвилює? Я зваблю клієнтів по телефону та розпалю їх інтерес, а потім, коли вони зустрінуться з тобою, вони тільки побачать твої губи та не зможуть думати про будь-що інше. Повір мені.

Декілька років тому Пікі працювала оператором служби сексу по телефону «Чорна вдова». Безліч дівчат із сільської місцевості, які потрапляли у гомосексуальний світ Гельсінського району Каллію, вважали, що це було неймовірно круто. Серед друзів Пікі вихвалялася, що працює позаштатним співробітником в індустрії розваг. Іноді здавалося, що Пікі залюбки розкидалася словами, щоб насолодитися зацікавленими поглядами інших лесбійок. І Пікі справді була неймовірною в цій справі. Вона заробляла більше, ніж будь-хто на лінії. Своім голосом вона щомиті лила солодкий нектар у вуха слухачів, змушуючи мочки їхніх вух відчувати тверду ерекцію та потіти блискучими краплинами сперми. Усі, хто бодай раз поспілкувались із Пікі, завжди телефонували ще раз. Навіть коли їй набридало і вона починала позіхати, куняла або забувала, що вона

щойно сказала, це не мало жодного значення. Лише після декількох надто довгих та надто коштовних дзвінків, чоловік на другому кінці міг нарешті збагнути, що цей солодкий чарівний голос зовсім не серйозний і фальшивий! Невже за цим кашлем насправді був прихований сміх?

Її кар'єра в службі сексу по телефону завершилася листом, отриманим від її начальника. У листі пояснювалося, що його служба мала певні правила: заборонялось у жарт домовлятися про побачення, докоряти та насміхатися з клієнтів. Пікі мала це зрозуміти.

Пікі усе розуміла, однак слідувати цим правилам було для неї надто, саме тому вона вирішила звільнитися з «Чорної вдови».

Під час розмов чоловіки часто намагалися домовитися про приватні сеанси. Вони пропонували надіслати гроші напямучу на банківський рахунок Пікі, узгодити час, щоб вона могла дзвонити, та тривалість, або ж клієнт питав, коли саме він міг зателефонувати Пікі. Однак Пікі вже не мала сил на щось таке подібне. Їй цілком вистачало надокучливого гудіння в голові наприкінці робочого дня. Пікі не була в стані далі це терпіти. Пікі звільнилася, тому що щось у її голові клацнуло, і це клацання зовсім не було таким кльовим, як Пікі його описувала, коли вихвалялася у барі про свій багаторічний досвід робити в подібній службі.

Але зараз... ми ж разом... невже це спрацює? Хіба в нас є вибір?

Пікі отримувала свої ліки безкоштовно за рецептом в аптеці, а мені так і не вдалося отримати такий. Я не розповіла Пікі, що мої ліки закінчилися, щоб зайвий раз її не хвилювати. І мені не вистачало грошей, щоб купити ще. Пікі вмовила соціальну службу церкви розрахуватися за її телефон, але, звичайно, моя ситуація була зовсім іншою, тому я просто викидала свої рахунки у смітник. Інші неоплачені рахунки Пікі старанно приховувала від мене, та все ж я знала про них, але нічого їй не казала, тому що нічого не могла з цим зробити. Неоплачені рахунки турбували Пікі значно більше, ніж мене. А я, у свою чергу, ходила стояти в черзі біля церкви, щоб отримати безкоштовний пакет з булочками.

СПОЧАТКУ ПІКІ СКАЗАЛА, що все гаразд, і що вона дістане декілька клієнтів для сексу по телефону та заробить для нас достатньо грошей для прожиття. Сотня за лише п'ятнадцять хвилин. І вона обирала тільки тих клієнтів, які їй

подобалися або яких вона могла стерпіти. Тепер вона сама могла вирішувати. І вона знала, як саме треба діяти: куди подати рекламу та що саме казати по телефону. Вона знала всі хитрощі: якщо клієнт бажає побавитися з фалоімітатором – слід увімкнути електричну зубну щітку; якщо клієнт хоче почути, як хлюпає волога кицька – достатньо покласти палець до рота та потерти ясна, що, на мое власне здивування, створює тривожно ідентичні звуки.

І наш найперший клієнт одразу спитав про трусики.

Таким чином ми розпочали наш перший сімейний бізнес. Попит був настільки великим, що Пікі перестала займатися сексом по телефону, а натомість зосередилася на утриманні телефонного трафіку Сюзанни Лоретки. На нас відразу звалилося стільки роботи! Ми ж бо жодним чином не були готові до такої активної діяльності Сюзанни. Перш ніж я встигла лише дати нашій компанії ім'я Сюзанна, ми вже мали в листі очікування понад десять замовлень. Ми повинні були обдумати нашу продукцію та цінову політику, встановити нові телефонні лінії, купити робочий телефон, взнати про поштові витрати та канали розповсюдження інформації.

Ми були першопрохідцями в нашій індустрії. Зараз вже будь-хто може отримати подібну продукцію на кожній другій веб-сторінці; щоразу виникають усе нові методи рекламування. Однак ми були першими та потрапили в саме серце чоловічого населення, яке тільки і чекало на наші послуги та вершкові краплини голосу Пікі. Наші телефонні лінії були перевантажені, щойно ми подали перше рекламне повідомлення про Сюзанну Лоретку. Воно було у вигляді телетексту. Привіт, красунчику. 25-річна студентка коледжу чекає у своїх трусиках, щоб чимскоріш надіслати їх тобі.

Перше рекламне повідомлення про Сюзанну пробуло на екрані лише декілька хвилин, але, на додаток до випадкових та несерйозних дзвінків, ми отримали декілька справжніх замовлень. Те саме сталося після другого та третього повідомлення. Щогодини ми змінювали повідомлення та надсилали його в якості телетексту. Агов, чоловіче, бажаєш купити ношені трусики? Я 25-річна гаряча студентка коледжу.

Ми розмістили наші повідомлення на усіх можливих форумах та сайтах знайомств. Ми надсилали їх в усі можливі місця, які тільки погоджувалися розмістити подібні оголошення, або якщо це нам нічого не коштувало або було достатньо дешево. Телетекст виявився найбільш прибутковим, оскільки такі

повідомлення також потрапляли до газет та інтернету. Крім того, це було цілком новим явищем. На жаль, із часом наші повідомлення почали перевіряти та видаляти, тому поступово стало зовсім неможливо їх розміщувати. Хоча водночас нікого не турбували повідомлення від чоловіків, які шукають юних дівчаток.

Звичайно, були й дзвінки від людей, які свято вірили, що фотографії були безкоштовними. Що справді існувала гарна краля на ім'я Сюзанна, якій просто захотілося розіслати свої оголені світлина по усій Фінляндії. Однак більшість все ж розуміла, що наші послуги мають суто комерційні мотиви.

Також були ті, хто ніколи й не чув про подібні послуги:

– Це жарт? Хто захоче чиюсь ношену білизну? Хочеш, я пришлю тобі мої старі шкарпетки?

– Огидно!

– Бридко!

– Ти божевільна? Дівчино, ти хоч розумієш, що тобі необхідна допомога спеціалістів?

– Це раптом не те, що так популярно серед японців?

Але, коли ми знайшли правильні рекламні канали, дурні питання зникли.

Після того, як перші чоловіки нарешті зацікавилися трусиками, з'явився попит на інші елементи нижньої білизни: ми отримали запити на колготки та бюстгальтери.

Якимсь чином Пікі передбачила, що будуть запити на тампони, але я однаково здивувалася, коли чоловіки почали питати і про них.

Коли нам зателефонував наш перший клієнт-транссексуал, я взяла його на себе, оскільки Пікі зовсім не розумілась у жіночому одязі.

Трусики (залежно від уподобань клієнта) – 100 марок.

Бюстгальтер (залежно від уподобань клієнта) – 50—100 марок.

Колготки (якщо якість неважлива) – 100 марок.

Тампони (залежно від уподобань клієнта) – 50 марок.

Вартість пересилки була включена до вартості продукту, залежно від способу пере- силки.

Ми підраховали, що ми могли б отримувати п'ятдесят відсотків прибутку. Спочатку з нашого прибутку вираховувалися телефонні збори, а також решта витрат, таких, як марки, пакувальні матеріали, поліетиленові пакетики, а також сама сировина, тобто трусики та інше. Решта прибутку розділялася порівну.

Можливість поліпшення нашого фінансового становища вплинула на наш настрій, немов шампанське.

Нова зимова куртка для Пікі. А також нові зимові черевики!

Їжа!

Мій телефон знову запрацює! Бібліотечні картки активуються, а усі штрафи буде сплачено.

Ром!

Стерео, відеомагнітофон, та нова музика для Пікі!

Сигарілли!

Після того, як ми зробили ці підрахунки, наші мрії були наче збиті вершки. Ранок був солодким, і хоча я була зовсім гола, вітер, який дув з відкритого вікна в кімнаті Пікі, уже не здавався таким холодним та кусючим. Він був свіжим, наче

весняна вода.

Пікі почала вести записи.

Я вкрала робочий телефон та встановила нові лінії.

Ми зібрали всю поношену білизну, яка була в наших квартирах, та поділили її за категоріями.

Першою і останньою фундаментальною проблемою, з якою ми зіткнулися, була так звана «poste restante» або «пошта на вимогу». На той момент це був єдиний варіант, яким ми могли користуватися, оскільки нам зовсім не хотілося, щоб хтось знав наші справжні адреси, не кажучи вже про наші справжні імена.

Дивовижно, але більшість клієнтів була готова відправляти готівку разом з адресами, на які вони очікували отримати товари.

Щодня мені доводилося ходити до пошти, щоб перевірити, чи раптом Сюзанні не надійшло якихось листів.

Ми отримали лише два листи. Сума у двох конвертах разом складала 800 марок, що вже була неабияка сума. Однак це було лише два листи. А потенційних клієнтів, які здійснили замовлення та погодилися попередньо надіслати нам гроші, було в рази більше.

Настрій шампанського швидко згасав.

Я сказала Пікі, що більше не піду до пошти взнавати про пересилки на ім'я Сюзанна Лоретка. Я вже повторювала це питання щодня протягом двох тижнів, майже завжди даремно, і я не збиралася більше бавити робітників пошти.

– Ну тоді вигадай кращу ідею. Немає значення, що саме, головне, щоб наші імена або адреси ніде не світилися. Будь-що!

Я так і зробила. Я зателефонувала своєму другові Петрушці й не прогадала. Ми домовилися, що орендуватимемо його банківський рахунок. Оскільки Петрушка

був чоловіком, жоден із клієнтів не наважиться з'явитися біля його дверей або надіслати йому любовні листи, або запросити на побачення. Петрушка був геєм і тому не мав дівчини, якій йому довелося б пояснювати все, якщо б одна зі згадуваних ситуацій сталася. Якщо хтось би і з'явився під дверима або почав стежити за ним, він би просто побачив двох молодих хлопців. Хоча ми й були друзями, я не ходила до Петрушки надто часто, щоб хтось міг подумати, що я живу з ним. Рахунок Петрушки був ідеальним для наших намірів. Петрушка мав роботу, що також означало, що він не був зобов'язаний показувати свій банківський рахунок будь-якій соціальній службі. На додаток Петрушка працював у подібній індустрії, саме тому наша справа його навіть не здивувала.

Отже, Пікі отримала нові військові черевики, які коштували понад тисячу марок.

А я свою першу тисячу марок використала здебільшого на прикраси.

Тепер ми нарешті могли піти на вечірку на Кайсан'емі! І тепер нам не доводилося брати зі собою кишенькову фляжку. І тепер ми можемо повертатися додому тоді, коли нам заманеться, оскільки вже в стані заплатити за вхід до другої ночі. Знову мої очі заблищали бульбашками шампанського, а Пікі знову сміялася як і тоді, коли ми вперше зустрілися, і купила цілий кошик троянд від флориста. Я сіла на коліна Пікі, повернулася лицем до неї, цілувала її шию, аж поки комір її сорочки не став зовсім мокрим. Ми знову танцювали повільні танці. Долоні Пікі ковзали по шовковій тканині мого нового плаття. Воно було наче шкіра тюленя, і я рухалася у ньому, наче мене омивала вода та пестоші, а Пікі, у свою чергу, заливала потоки пристрасті у мої вуха. Це був неймовірний вечір, неперевершена ніч та найпрекрасніший ранок. Пікі так раділа своїм новим черевикам та моїм шовковим стегнам, що сповнювала мене ще більшою радістю.

Наступного ранку я прокинулася, уже не турбуючись про те, як саме я встану з ліжка наступного дня.

Пікіна ранкова метушня змусила мене усміхнутись.

Лежачи в ліжку, я споглядала, як вона встала, скрутила сигарету й розпочала роботу з нашими рахунками, щось виписуючи рівнесеньким каліграфічним почерком у старомодному записнику з восковою печаткою. Тоді вона дістала

конверти та почала заповнювати поштові відомості. Я майже заплакала. Я ніколи б не побачила Пікі такою. Вона погодувала кішок, а тоді знову повернулася до роботи, іноді присвистуючи, іноді стукаючи по кнопкам калькулятора. Коли розрахунки були завершені, вона розпочала створювати записи на касети. На першу касету було записано пів години звуків оргазму. На другу вона прочитала улюблену історію клієнта з порнографічного журналу.

– Ти вже прокинулася? Тільки-но подумай, цей чувак поспішатиме з дому на роботу тільки щоб дорогою послухати порнуху на плівці.

– Або піти додому раніше... охх такий змучений... щоб послухати... оперу.

–Або курс іноземної мови!

– Охх, охх. Я зараз кінчу!

– Давай, крихітко, кінчай! Кінчай!

Два

Діаманти і обіцянки,

та чеки на мільйон доларів

Усі життя ми втрачаємо

на Голлівудських пагорбах

(Courtney Love Sunset Strip)

ЩОРАНКУ ОФІСНИЙ БУДИНОК НАВПРОТИ блищав немов різдвяна ялинка. «Стриб-скок!» – світлячки у флуоресцентних трубках немов переслідували один одного, освітлюючи приміщення за приміщенням, затягуючи з собою людей. Щоранку я спостерігала ту саму сцену. Я, вдягнена лише в мій халат, стояла перед Йонатановим вікном і курила мою вранішню сигарету, без жодного задоволення ловлячи промені вранішнього сонця. Я б і не прокидалася, якби Йонатан не

збирався на роботу. Я не мала вставати, але все ж я однаково прокинулася. Я злізла з ліжка та наклала на лице сироватку від зморшок. Випила свою ранкову каву, долила ще Йонатанової кави та слухала шелест свіжої газети. Я зробила ще кави й відчула спиною, що флуоресцентні трубки на офісній будівлі вже розпочали свою ранкову пробіжку від поверху до поверху. Йонатан, як завжди, розпочав свій ранок, включаючи флуоресцентну лампу на кухні, але потім я завжди її виключала та включала іншу лампу, яка давала принаймні трішки тепла.

Лінії на моїх руках поглибшали. На щастя, мое лице не спіткала подібна доля. Можливо, мені слід використовувати для рук ті ж косметичні засоби, що я використовую для обличчя. Ніколи раніше моя лінія серця не була такою чіткою та видимою. Ось воно, рожеве розгалуження посеред моєї долоні, немов рана, з якої здерли струп.

Після моїх вранішніх сигарет я обережно намащую денний крем поверх сироватки від зморшок та чекаю на кухні, поки він повністю не поглинеться.

Стійка для тостів на поличці на кухні так ніколи та не використовувалась. Те саме стосувалось сокочавилки для цитрусів. Час від часу я ходжу і крапаю очні краплі під мої нижні повіки, щоб позбавитися почервоніння. Папір продовжував шелестіти на кухні. Двері на сходовій клітці то відкривалися, то зачинялися: усі йшли на роботу, як і незабаром Йонатан. Я почала сушити волосся. Ненавиджу ось так прокидатися вранці й слухати, як усі збираються на роботу. Я розвернула фен трішки вище. Відчула, як сльози наворачуються на очі. Я маю ще нафарбувати брови та вії. А крім того помити посуд, винести сміття та газети, піти до салону краси, та безліч інших справ.

Натомість, щойно за Йонатаном зачинилися двері, я повернулася до ліжка та встановила будильник так, щоб потім мати вдосталь часу вдягнутися і сходити до крамниці, перш ніж Йонатан повернеться з роботи.

Неможливо залишитися при здоровому глузді, прокидаючись рано-вранці. Пікі повністю погоджувалася зі мною щодо цього, саме тому нам так добре було разом. Ранкове світло та ранкові звуки завдавали нам страждань, тому ми ховалися від них під ковдрою на горищі. Якщо ж я вранці поспішала додому з

Пікіного місця, ми заспокоювали тривогу під час балачок по телефону.

А тепер, уже другий рік, я вимушена переживати ці зовсім неправильні ранки.

Після денного крему я використала праймер під макіяж і дала йому час для поглинання. Закурила сигарету. Ще освіжила очі краплями та схопила основу під макіяж, яку я обережно нанесла спонжем на шию. Я додала кремові рум'яна на вилиці, які утворилися, коли я втягнула щоки, а потім припудрила лице. Запалила ще одну сигарету. Я підвела повіки, розтушовуючи темніші тіні на зовнішніх кутках, а світліші – на внутрішніх. Після цього я окреслила очі мокрими тінями для повік та вивела лінію пінопластовим кінцем підводки для очей. Я додала кохль на внутрішню поверхню повік та завершила все це водостійкою тушшю. Підготувавши губи праймером, я підвела їх м'яким олівцем для губ, намастила щіточкою стійку помаду, припудрила їх, додала ще губної помади та притиснула губи до серветки. Додала трішки перламутру до надбрівних дуг та вилиць. Тепер, поки я не надто стара для цього, я мала зробити все, що було в моїх силах. Перш ніж перейти до вибору одягу, я пішла та заварила собі ще кави.

Поки я намагалася впоратися з кавоваркою, сільничка впала на підлогу, а сіль висипалася на килимок. Я розплакалася. Я загнала сільничку під стіл, а тоді пішла до ванни та промокнула ватними дисками сльози, які скупчилися в кутку очей, так щоб вони не мали змоги скотитися та зіпсувати увесь мій макіяж. Інакше Йонатан може здивуватися.

Я повернулася до спальні, щоб відкрити пакетик з колготками, а потім витягнула нову пару, перш ніж сісти на диван, та почати обережно натягувати їх на ноги. Однак спочатку я підпиляла нігті на одній руці, щоб не пошкодити колготки. Тоді я згорнула колготки Welford 40 ден, які, незважаючи на свою товщину, були того самого кольору, що й моя шкіра, саме тому складалося враження, що мої ноги зовсім голі. Проносивши одні протягом цілого дня, я могла спокійно викинути їх у смітник, а потім дістати нову пару Welford з пакета. Приємно мати власну білизну, з якою ти можеш робити геть усе, що заманеться. Навіть якщо Йонатан буде її знімати. Але це не мало жодного значення.

На мить я завагалася: Chantelle чи La Perla, і обрала останній, а потім ухопилася за аромат Mr. Burberry. Йонатан вже йшов. Я пішла до зали, щоб його поцілувати, уся така мила та напіводягнена, так ніби я і сама поспішала. Але щойно за ним зачинилися двері, я перестала грати у свої ранкові справи та закрила шторами офісну сцену навпроти. Потім я всілася за стіл та повільно закурила сигарету.

Перепочивши, я подумала, що, мабуть, зможу помити посуд після пробудження. Палички для їжі та нудні декоративні фрукти Artek, що ми отримали як подарунки на новосілля, та які вже були в чомусь вимашчені. Або, можливо, я помию все зараз, щоб мені не довелося це робити після сну. Отже, я розпочала роботу, а також випадково помила гранати, які приніс декоратор інтер'єру. Жбурнула їх до компосту. Закурила сигарету. На дверях холодильника залишилися сліди від пальців і плями від їжі. Я вирішила їх видалити. Однак спочатку треба закурити. Крізь вікно я побачила людей, що поспішали на роботу, а також лису собачку в куртці та шалику від Burberry. «Мамо, зачекай!» – вигукнула маленька дівчина в милому пальті, намагаючись наздогнати свою маму. Я загасила сигарету в попільничці. Йонатан забороняв викидати недопалки з вікна, що раніше було однією з моїх поганих звичок. Очевидно, тут це не прийнято, і саме тому Йонатан не хотів, щоб під його вікнами з'явився садочок із бичків. Коли сусіди почали скаржитися, що сигаретний дим потрапляє до їхніх квартир, Йонатан купив новий, більш потужний вентилятор. Я знову ледь не забула його увімкнути.

Після чергової цигарки я спокійно повернулася до свого макіяжу. Моя шкіра виглядала так, ніби вона була обтягнута яечним білком. Я розпилила трішки весняної води на шкіру, так щоб макіяж міцно тримався, а мої вилиці отримали природне освітлення, а все решта – темніше. Я додала ще трохи тіней на брови, а коли яечна обтяженість зникла, я пішла спати. Звичайно, немає нічого корисного в тому, щоби спати з макіяжем, навпаки, це було навіть шкідливо для моєї шкіри. Але коли я прокинуся, мені вже не потрібно буде робити макіяж, і я швидше дістануся до магазину. І тепер я могла довше поспати. І, у будь-якому разі, я мала прокинутися зранку, щоб Йонатан продовжувати вірити, що я роблю бодай щось.

Я взяла снодійне, встановила будильник на другу годину та згорнулася калачиком під пуховою ковдрою.

КОЖНОГО РАНКУ В ЙОНАТАНА я повторювала одні й ті самі дії. Кожен день був подібний до попереднього з того моменту, як я з ним познайомилась. І кожен вечір. Щоночі я дивилася на спину Йонатана. Щоб мене задовільнити, він спочатку обіймав мене, але, коли нарешті засинав, то завжди відкочувався на іншу сторону ліжка, повертаючись до мене спиною. Він ніколи не спав обличчям

до мене, саме тому ми ніколи не прокидалися, дивлячись у вічі одне одному.

У Йонатана була ванна, що робило його значно приємнішим, ніж більшість інших чоловіків. Я могла приймати ванну годинами. Іноді я знову пускала гарячої води та продовжувала купання. У ванній я мала змогу просто безперервно мовчки витріщатися на стіну. Звичайно, коли його не було вдома, я могла витріщатися на будь-яку стіну в квартирі, однак, коли Йонатан був поблизу, це б викликало занадто багато уваги.

Спочатку це ставалося надто часто. Але Йонатан раптово вихоплював мене з моїх роздумів, запитуючи, про що це я таке мрію. Він так часто повторював це питання, додаючи моє ім'я до нього, що я стала обережнішою. Можливо я би не була такою обережною, якби Йонатан спитав, про що я думаю, але оскільки він запитав, про що я мрію... Я ні про що не мріяла. Але якщо моє витріщання на стіну видавалося Йонатону мріянням про щось, то краще було б, щоб Йонатан не бачив цього. Незабаром йому би почало здаватися, що в мене з'явився хтось інший. Або щось подібне.

Нарешті я залізла у ванну. Там він не міг мене здивувати, так, як він іноді робив, запитуючи щось про шоу, коли я робила вигляд, що дивлюся з ним телевізор. Або якщо б я провела певний час на дивані або ліжку, споглядаючи на шпалери, Йонатан міг би замислитися про це. Але купання та перебування у ванній може видаватися за догляд за собою, а Йонатан ніколи не перешкоджав моїм косметичним процедурам.

Купання чудово допомагало мені з моєю тугою за жіночим тілом.

Тепла ванна відчувалась як жіночі обійми без хіті. Вода ніжно пестила мою шкіру, наче це були жіночі руки.

Вода у ванні відчувалася на моїй шкірі як поцілунки Пікі, коли вони були великими та відкритими. Відчуття було, ніби я пливла в них. Наче мої руки почивають між Пікіними ногами, там де слизько та глибоко.

Після надто тривалого купання пальці моїх ніг ставали мертвецько білими. Так наче кров та плоть полишили їх, залишаючи по собі лише зморшки, які вони ніколи більше не заповнять.

Йонатан ніколи не казав, що хоче приєднатися до мене у ванні, і це було чудово, тому що я б не знала, як ввічливо йому відмовити. Можливо, сама ванна і була Йонатанова, однак процес купання належав лише мені.

Йонатан придбав гелі для душу, які пасували його ранкам. Вони пахнули грейпфрутом та іншими ароматами, які асоціювалися зі здоровим ранком та гарантували активний початок активного дня. Пляшечки майоріли яскраво жовтим або синім, наче кобальт, кольорами. Вони були ефективними та заощаджували час і простір, оскільки можна було використовувати гель одночасно як шампунь і гель для душу, він зволожував шкіру настільки, що зникла необхідність використовувати після душу лосьйон для шкіри. Розумно.

Йонатан ніколи не витрачав надто багато часу, обираючи власні миючі засоби. Він просто купляв нову пляшечку, якщо стара вже майже закінчувалася. А тоді він викидав стару до смітника. У його кутку ванної не було жодного набору з напівпустих пляшин або будь-якого можливого вибору.

Гелі для душу Йонатана не були призначені для того, щоб насолоджуватися ванною ввечері або митися разом. Вони не мали на меті замінити дотик або пахнути безпекою. Вони не були призначені для романтики запалених свічок або для моментів, коли хотілося поплакати.

Коли я приймала ванну, то ховала пляшечки Йонатана під або за рушниками. Вони символізували ранок, а мені зовсім не хотілося, щоб мене щось пригнічувало, поки я була у ванній. Я хотіла ніжних спогадів, спогадів про сміх та бажання.

Кінець ознайомительного фрагмента.

Купить: https://tellnovel.com/ru/oksanen_sof/beb-dzheyh

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)